

Nicci French

De gunst

Vertaald uit het Engels door Iris Bol,
Eefje Bosch en Marcel Rouwé

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

Voor Kersti

Proloog

Een gil doorkliefde de lucht. Had zij gegild of hij, toen hij zijn handen omhoogbracht om zijn gezicht te beschermen? Of was het de auto, die met gierende banden van de weg raakte? Door de voorruit doemde een boom op, de bladeren zwart in de koplampen. Er klonk geknars van metaal en de lampen gingen uit. Daarna heerste er stilte. Haar gezicht klapte ergens tegenaan, en in haar schedel explodeerde pijn in felle kleuren. Ze deed haar ogen open, hield haar hoofd schuin en zag akelige tinten blauw, rood en paars. In de auto klonk geen enkel geluid. Ze werd bevangen door een panische angst die heviger was dan de pijn.

‘Help me, alsjeblieft!’ zei Jude tegen helemaal niemand.

Ze reden die nacht terug van een feestje in Liams roestige oude Fiat, waarvan een zijspiegel met plakband op zijn plaats werd gehouden. Op steile heuvels liet de wagen een onheilspellend gerammel horen. Jude en Liam zaten voorin en Yolanda en Benny achterin. Benny lag laveloos met zijn hoofd tegen Yolanda’s schouder en sliep met zijn mond open. Ook Yolanda was diep in slaap.

Jude keek op het dashboardklokje. Het was twee uur, maar nog altijd warm na een smoorhete dag. Het leek alsof de hemel elk moment kon openbarsten en een stortvloed aan regen de uitgedroogde, gebarsten grond zou doordrenken.

Ze hadden een warme zomer gehad. Jude dacht terug aan haar A level-examens in mei en juni, toen de zon verblindend door de grote ramen had geschinen. De pen in haar glibberige vingers, zweetdruppeltjes op haar voorhoofd en vochtige plekken onder haar oksels. Dat leek nu een volslagen andere wereld, want sinds half juni was ze verliefd. Verdwaasd, duizelingwekkend en heerlijk verliefd, zoals ze nog nooit was geweest. Haar lichaam deed er gewoon pijn van. Ze kon voelen waar zijn vingers haar hadden aangeraakt en haar lippen waren gevoelig. Op het feest had hij haar meegenomen naar de tuin en haar gekust tot ze zomaar, in het volle zicht, op het gazon had willen gaan liggen, maar hij had 'later' gefluisterd, met zijn adem heet tegen haar oor. En nu was het later en zouden ze eerst Yolanda thuis afzetten, dan Benny uit de auto sleuren en naar zijn voordeur brengen en vervolgens naar het bos rijden. Hij had een deken in zijn achterbak. Het kon haar niet schelen of het ging regenen, ze stelde zich voor dat ze hun natte lichamen tegen elkaar aan drukten en er ging een verwachtingsvolle siddering door haar heen.

Ze wierp hem van opzij een blik toe en hij voelde dat ze naar hem keek en legde zijn hand op haar dijbeen, op de dunne stof van haar jurk. Liam Birch: totaal haar type niet. Liam had zijn leven niet op de rit, zij wel. Zij wist al sinds de basisschool dat ze dokter wilde worden en had jarenlang haar best gedaan om dat te bereiken, zonder ooit op te geven. Ze was toegelaten tot de studie geneeskunde en zou over zes weken naar Bristol vertrekken, mits haar examenresultaten goed waren, iets waarvan ze overtuigd was.

Liam wist nog niet wat hij na de middelbare school wilde gaan doen. Hij was handig. Hij kon bijna alles repareren en als hij een potlood pakte, wist hij met een paar lijnen iets levensechts en opzienbarends te creëren. Jude had gezegd dat hij naar de kunstacademie moest gaan, maar hij had zijn schouders opgehaald en geantwoord dat hij wel zou zien wat er ging gebeuren – alsof die beslissing niet echt aan hem was, alsof de stroom van het leven hem gewoon onderuit had gehaald en hem nu meevoerde. Misschien zou hij gaan reizen, had hij gezegd. Weg van deze middelgrote stad in het midden van Engeland waar hij al zijn hele leven met zijn ouders en jongere broertje woonde. Ze keek omlaag naar de hand die warm en zwaar op haar dij lag. Wat zou er gebeuren als zij naar de universiteit ging? Ze had-

den het nooit over de toekomst gehad, net zoals ze niet veel over het verleden hadden gepraat. Ze wist bijna niets over Liams familie, zijn jeugd of zijn eerdere relaties. Het enige wat ertoe deed, was het hier en nu, en het heerlijke gevoel van spanning in haar lichaam wanneer hij haar aanraakte of als ze dacht aan zijn aanraking, maar ook als hij naar haar keek of haar naam zei.

Hoewel ze in dezelfde stad in Shropshire woonden, hadden ze niet bij elkaar op school gezeten. Jude had de scholengemeenschap bezocht en Liam het grote college aan de rand van de stad dat speciaal voor de laatste twee jaar van de middelbare school was. Ze was zich echter wel van hem bewust geweest, een lange slungelige figuur met donker haar dat nodig geknipt moest worden en kleren die er nooit nieuw uitzagen: gescheurde jeans, T-shirts met raadselachtige woorden erop, een raar groen jack dat bij ieder ander geen gezicht zou zijn geweest maar hem wel goed stond. Ze had hem de afgelopen twee jaar regelmatig gezien, op straat met een groep andere tieners, met sigaretten en drankblikjes, en hij leek haar cool en heel werelds.

Een paar dagen na haar laatste examen was ze op een feestje door een vriend aan hem voorgesteld. Ze had gewacht tot hij 'Hey, Jude' zou zeggen en zou lachen om zijn eigen gevatheid, maar dat had hij niet

gedaan. Ze had verwacht dat hij zich om zou draaien om terug te gaan naar zijn eigen groep, maar dat had hij ook niet gedaan. Hij had haar verteld over een jong vosje dat hij eerder die dag had aangereiden, en dat hij in eerste instantie had gedacht dat er een klein kind plotseling de weg op was gerend. Het vosje had nog geleefd en meelijwekkend gepiept en er waren al snel nieuwsgierigen blijven staan. Hij vertelde dat hij het vosje uit zijn lijden had moeten verlossen: hij had een steen van de stoep gepakt en daarmee op zijn kop geslagen en daarna had hij het dode beestje naar het bos gebracht en het daar achtergelaten. Hij had er bijna een halfuur mee in zijn armen gelopen, heet en stinkend, vertelde hij. Hij was een beetje stoned. Zijn pupillen waren vergroot en in het zwakke licht leken zijn ogen donker, bijna zwart. Het verbaasde Jude hoe aardig hij overkwam, en hoe jong. Bijna – tja, bijna doorsnee. Gewoon een knappe jongen.

De eerste weken was het een heerlijk geheim geweest dat ze genietend voor zichzelf had gehouden. Ze vertelde het niet aan haar vriendinnen, want ze wilde niet dat die met hun ogen zouden gaan rollen of iets zouden zeggen waardoor het onbelangrijk of juist te belangrijk of te onvoorstelbaar zou lijken. Ze wilde niet horen dat een van hen al eerder iets met hem had gehad, of iemand kende voor wie dat gold,

of dat iemand iets over hem had gehoord, over zijn onbesuisdheid en zijn plotselinge, onverklaarbare woedeaanvallen. Ze wilde niet dat iemand zou zeggen: ‘Je moet oppassen voor hem.’ Ook nu liet ze er nog weinig over los tegen andere mensen. Af en toe gingen ze samen naar een feest, zoals die avond, en gisteren waren ze met een groep vrienden de hele dag bij de rivier geweest. Ze had over hem gekletst met Rosie, liggend in het lange gras aan de oever van de rivier terwijl ze sprak tegen de blauwe hemel. Maar ze had er niks over losgelaten tegen haar ouders, want ze wist dat die niet blij zouden zijn met Liam: een jongen die wiet rookte, pillen slikte, er soms een beetje ongewassen uitzag en niet zou gaan studeren. Misschien was dat de aantrekkingskracht wel: hij was iemand die haar ouders zouden afkeuren. Hoe dan ook, in september ging ze naar Bristol. Hij was haar intermezzo, haar zomer, haar ontsnapping.

‘Ik ben een beetje misselijk,’ zei Yolanda, die halfwakker werd op de achterbank.

‘Doe het raampje dan open,’ zei Liam.

‘Misschien moet ik overgeven.’

‘Waag het niet om in mijn auto te kotsen!’

‘We zijn zo bij je huis,’ zei Jude. ‘Maar zeg het even als we moeten stoppen.’

Yolanda reageerde echter niet, want ze was alweer

in slaap gevallen. Eerst liet ze een gorgelend snurk-
geluidje horen en toen een kreun.

Jude had zelf ook het gevoel dat ze enigszins aange-
schoten was. En Liam had ook veel gedronken en de
hemel mocht weten wat nog meer genomen. Maar
het was maar een kort ritje. Er vielen een paar dik-
ke regendruppels op de voorruit. Ze hief haar hand
om zijn gezicht aan te raken en voelde zijn lippen
glimlachen.

Toen zei hij: 'Fuck.' Of eigenlijk schreeuwde hij het.
Want waar de weg een scherpe bocht maakte, was
de auto rechtdoor geracet, van de weg af geschoten,
recht op een boom af. Afschuwelijke slow motion.
Een afschuwelijk helder besef van een ramp, en een
wereld die nooit meer hetzelfde zou zijn.

Een gil doorkliefde de lucht.

Jude kon niet bepalen naar welke kant haar lichaam
lag. Haar hoofd bonsde van pijn, eerst de ene en
toen de andere kant. Yolanda zat achterin hard te
snikken. Benny zei helemaal niets.

'Ben je gewond?' vroeg Liam gejaagd in de duister-
nis.

'Dat kan ik niet zien.' Jude voelde aan haar gezicht,
dat warm en kleverig was. 'Ik bloed,' zei ze.

'Kun je uitstappen?' vroeg Liam.

'Weet ik niet. Yolanda? Benny? Is alles goed met

jullie? Wat is er gebeurd? Wat moeten we nu doen?’ Liam klauterde uit de auto, liep naar haar kant en hielp haar ook naar buiten. Haar benen trilden zo erg dat ze niet kon blijven staan, dus hij liet haar op de met gras begroeide helling zitten. Ze kon net zijn bleke gezicht onderscheiden. Hij ging terug om Yolanda te halen, die bij de auto vandaan strompelde en heftig moest overgeven op de weg. Jude hoorde de kots spetteren.

Het begon te regenen. Ze hoorde Liam tegen Benny praten.

‘Ademt hij nog?’

‘Ja, hij ademt nog. Maar hij heeft hulp nodig. Ik ga even bellen.’

‘Is dat echt nodig?’

Liam hurkte naast haar neer en veegde met de zoom van zijn T-shirt het bloed van haar gezicht. Hij leek opmerkelijk rustig, bijna nonchalant. ‘Het komt wel goed.’

Tranen en regen prikten op haar gezicht. Haar tong was gezwollen in haar mond. ‘Dit is een nachtmerrie.’

Liam praatte in zijn telefoon. Hoe bestond het dat hij zo kalm was? Jude boog zich voorover en drukte haar handen tegen haar gezicht. Ze hoorde Yolanda huilen en de wind waaien door de bomen en ergens in de natte duisternis hoorde ze een uil.